Sandelig, du vil komme til et folk, der er af Skriftens folk. Når du ankommer til dem, så kald dem til at bevidne, at der ikke er nogen gud [værdig tilbedelse] undtagen Allāh, og at Muḥammad er Allāhs Sendebud

Overleveret af Ibn ‘Abbās, – må Allāh være tilfreds med dem begge. Han berettede: Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være med ham – sagde til Mu‘ādh Ibn Djabal, da han sendte ham til Yemen: ” Sandelig, du vil komme til et folk, der er af Skriftens folk. Når du ankommer til dem, så kald dem til at bevidne, at der ikke er nogen gud [værdig tilbedelse] undtagen Allāh, og at Muḥammad er Allāhs Sendebud. Hvis de adlyder dig i dette, så oplys dem om, at Allāh har pålagt dem fem Ṣalawāt (bønner) i løbet af hvert døgn – dag og nat. Hvis de adlyder dig i dette, så informer dem om, at Allāh har gjort det obligatorisk for dem at betale Zakāt (den obligatoriske almisse), som skal tages fra deres velstående og gives til deres fattige. Hvis de adlyder dig i dette, så vogt dig for at tage af deres ædleste ejendele, og vogt dig for den undertryktes Du‘ā’ (påkaldelse), for der er intet slør mellem den og Allāh.”

[صحيح] [متفق عليه]

Da Profeten sendte Muʿādh ibn Jabal – må Allah være tilfreds med ham – til Yemen som en, der skulle kalde til Allah og undervise folket, gjorde han det klart for ham, at han ville møde et folk blandt de kristne, for at han kunne være forberedt på dem. Derefter instruerede han ham i at begynde med det vigtigste, og derefter det næstvigtigste i hans indkaldelse. Det første, han skulle kalde dem til, var at rette deres trosgrundlag – ved at lade dem bevidne Shahādatayn: at der ikke er nogen gud [værdig tilbedelse] undtagen Allāh, og at Muḥammad er Allāhs Sendebud. For ved denne bekendelse træder de ind i Islām. Når de så havde underkastet sig dette, skulle han påbyde dem at opretholde aṣ-Ṣalāh (bønnen), for den er den største af de obligatoriske handlinger efter Tawḥīd (den rene monoteisme). Så hvis de opretholdte den (aṣ-Ṣalāh (bønnen), skulle han påbyde deres velstående at give Zakāt (den obligatoriske almisse) af deres formue til deres fattige. Derefter advarede han ham mod at tage det bedste af deres ejendom, for det, der er obligatorisk, er det midterste. Endelig pålagde Han Muʿādh at vogte sig for uret, da en undertrykt persons Du‘ā’ (påkaldelse) bliver hørt og besvares [af Allāh direkte].